

3. Про безпечність та якість харчових продуктів : Закон України від 23 грудня 1997 р. // Голос України. – 1998. – 3 лютого.

4. Про стандартизацію : Закон України від 17 травня 2001 р. // Голос України. – 2001. – № 108. – 20 червня.

5. Угода про сільське господарство : Угода від 15.04.1994 р. // Офіційний вісник України. – 2010. – № 84. – 12 листопада. – Ст. 2989.

6. Угода про технічні бар'єри в торгівлі : Угода від 15.04.1994 р. // Офіційний вісник України. – 2010. – № 84. – 12 листопада. – Ст. 2989.

*Савельєва О.М.,
Національний університет “Юридична академія
України імені Ярослава Мудрого”*

ПРО ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМКИ РОЗВИТКУ АГРАРНИХ ВІДНОСИН В УКРАЇНІ

На сучасному етапі розбудови ринкової економіки в Україні відбуваються реформаційні процеси, які торкаються майже всіх сфер суспільного життя в державі. І залежно від того, наскільки будуть ефективними такі перетворення, значною мірою залежить добробут наших громадян та імідж держави у світі. Саме через призму державної політики України є змога проаналізувати основні пріоритетні напрямки розвитку аграрних відносин в державі, оскільки правове закріплення цих напрямків складає реальну основу їх врегулювання, вдосконалення та захисту.

Окрім цього, в Указі Президента України “Про Основні засади розвитку соціальної сфери села” були окреслені основні проблеми, які торкнулися українського села та сільських жителів в період започаткування реформування аграрного сектора незалежної України. Так, у ньому зазначається, що у сільській місцевості проживає і в найближчій перспективі проживатиме близько третини населення України, основна частина якого зайнята в аграрній сфері виробництва. Село не тільки виконує функцію продовольчого забезпечення держави, а й залишається носієм і продовжувачем самобутніх матеріальних, культурних, моральних надбань і традицій минулих поколінь. У селі сконцентрована значна частина соціально-економічного потенціалу суспільства. Економічна криза 90-х років призвела до занепаду села, що характеризується значним перевищенням смертності над народжуваністю, скороченням чисельності сільського населення, руйнацією сільської соціальної інфраструктури, зростанням безробіття, відтоком найбільш активної частини селян у місто. Жителі багатьох сіл втрачають можливість отримувати за місцем проживання найпростішу медико-санітарну допомогу, навчати дітей, користуватися послугами культурно-освітніх, торговельних та побутових закладів. Багато сіл залишилося поза сферою обслуговування громадського транспорту. Обсяги будівництва житла скоротились удвічі, а об'єктів соціально-культурного призначення – у 10 разів.

Як бачимо, ситуація дуже невтішна, і соціальна криза на селі триває. Відповідно, треба комплексно підходити до вирішення цієї проблеми. По-перше, необхідно розвивати відносини в сфері сільськогосподарського виробництва – основного виду трудової зайнятості сільського населення; по-друге, на законодавчому рівні простимулювати розвиток відносин в сфері інвестування сільськогосподарського виробництва та соціального розвитку села, а також екологічного ведення сільського господарства; по-третє, збільшити обсяг держфінансування розвитку соціальної сфери села, визначивши його однією з пріоритетних статей фінансування з державного бюджету на кожний наступний рік; по-четверте, стимулювати розвиток відносин в сфері альтернативних сільськогосподарському виробництву додаткових видах виробництва, зокрема, розвивати сільський туризм (окрему увагу слід приділити Карпатському та Кримському регіонам – найбільш перспективним районам для залучення інвестицій, в тому числі іноземних); по-п'яте, розвивати відносини в

сфері сільськогосподарської дорадчої діяльності; по-шосте, стимулювати розвиток відносин в сфері тваринництва та аквакультури; по-сьоме, розвивати міжнародні відносини в сфері сільського господарства, в тому числі в сфері організації експорту сільськогосподарської продукції, проведення міжнародних оптових ярмарок сільськогосподарської продукції тощо.

В сучасний період інтенсифікації аграрних відносин постійно змінюються і вектори їх розвитку. До пріоритетних напрямків розвитку аграрних відносин в умовах сьогодення відносяться наступні: (1) відносини у сфері виробництва, переробки та реалізації сільськогосподарської продукції фізичними та юридичними особами – суб'єктами аграрного виробництва; (2) відносини у сфері забезпечення ефективного сільськогосподарського виробництва вказаними особами (матеріально-технічного забезпечення, відносини у сфері забезпечення якості та безпеки сільськогосподарської продукції; державної підтримки сільськогосподарських товаровиробників; агрострахування, агроінвестування, оподаткування сільськогосподарських товаровиробників; пільгове кредитування виробників сільськогосподарської продукції, агросервісне, агрохімічне та агро меліоративне обслуговування суб'єктів аграрного виробництва; сертифікація, зберігання, транспортування та збут сільськогосподарської продукції тощо), (3) відносини у сфері забезпечення сталого розвитку сільських територій (соціальний розвиток села, диверсифікація аграрного виробництва, сільськогосподарське дорадництво, підсобні виробництва та промисли тощо) та ін.

Як бачимо, аграрні відносини урізноманітнюються, їх спектр суттєво розширюється, з'являються нові, раніше невідомі відносини, які потребують свого регулювання відповідними правовими приписами. Такі приписи зазвичай відносять до аграрно-правових, оскільки вони фактично регламентують аграрні відносини, які складають предмет аграрного права як самостійної галузі в системі права України.

Отже, розвиток аграрних відносин в Україні наразі набирає чималих обертів і повинен стати домінуючим на шляху економічної та правової реформи в країні.

Список використаних джерел

1. Головні проблеми українського села: безробіття, погані дороги і пияцтво // Коментарі. – 17 травня 2011 року. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ua.comments.ua/life/150729-golovni-problemi-ukrainskogo.html>.